

Udenfor Dagsordenen har Justitsministeren Ordet for at forelægge de i Dag anmeldte Lovforslag.

Justitsministeren (Billow): I § 9 i Lov af 19. April 1907 om Voldgift i Tvistigheder angaaende Handel med Husdyr bestemmes det, at Löven kun gælder, indtil den er bleven underkastet Revision af Lovgivningsmagten, dog ikke ud over 5 Aar. Da de 5 Aar ville udløbe i Sommer, bliver det Lovgivningsmagtens Sag at tage Stilling til det Spørgsmaal, om denne Lov skal vedblive at gælde, eventuelt med visse Ændringer, eller om den skal ophøre at gælde. Ministeriet har derfor udarbejdet et Lovforslag, der gaar ud paa at bibeholde Löven med visse Ændringer, og det er dette Lovforslag, jeg herved har den Ære at fremsætte for det høje Ting.

Af de foreslaaede Ændringer skal jeg fremhæve, at det foreslaas at indføre i § 5 den Regel, at Parterne skulle møde personlig til Forligsprøve for Voldgiftsmanden, medmindre de have Forfald eller bo udenfor vedkommende Retskreds og tillige over 25 Kilometer fra det Sted, hvor Voldgiften har sit Sæde. Dernæst er der i § 5 givet en Regel med Hensigt paa at begrænse Udgifterne ved Voldgiften, idet man har bestemt, at Formanden, der leder Forligsmødet, skal have 10 Kr. for dette Møde ligesom hidtil, og at han og Voldgiftsmændene for hvert af de tre første følgende Møder skulle have en Betaling af 5 Kr.; men man har indskrænket denne Betaling til de tre første Møder, saa at Udgiften til Diæter for den Sag, der behandles, ikke kan overstige 55 Kr. Grunden til den første af disse Ændringer er den, at man mener, der hyppigere vil opnaas Forlig i disse Sager, naar Parterne møde personlig, idet Sagen saa kan fremstilles for Voldgiftsformanden af de Mænd, der have været med til selve Handelen, og Formanden altsaa kan faa Oplysning direkte fra selve Kilden. Den anden Ændring er foranlediget ved, at der hyppigt klages over, at det er for dyrt at benytte den paagældende Lov, og i mange Tilfælde, hvor det kun drejer sig om Handel med en Ko eller lignende, er det ogsaa for meget, disse Udgifter kunne løbe op til. Derfor har man begrænset dem ved denne Regel, saaledes at Udgifterne til Diæter kun kunne blive 55 Kr.

Endvidere bestemmes der i § 6, at den Kendelse, hvorved Fristen for Sagens

Afgørelse kan forlænges ud over de 6 Uger, fra den Dag Voldgiftsmændene ere udmeldte, kan afsiges af Formanden alene uden Tilkaldelse af de 2 Voldgiftsmænd, men saa skal til Gengæld Kendelsen være begrundet. Naar man begrænser Voldgiftsmændenes Adgang til Betaling for Voldgiftsmøderne, bør man heller ikke gøre det til en Pligt for dem at møde, naar det ikke er nødvendigt. Fremdeles er der i Lovforslaget optaget et Par Bestemmelser, hvorved der oprettes en Appeldomstol. En saadan Appeldomstol foreslaas oprettet for hvert Amt, bestaaende af en retskyndig Formand, der skal opfylde Betingelserne for at kunne beskikkes til fast Dommer i en ordinær Ret, og fire sagkyndige Medlemmer, af hvilke saa Formanden og to sagkyndige Medlemmer deltage i hver enkelt Sags Paakendelse. Det pointeres udtrykkeligt som Hovedregel, at de i Medfør af denne Lov afsagte Kendelser kunne som Regel ikke paaankes, men kun under særlige Omstændigheder og kun med Overøvrighedens Tilladelse. Naar Regelen formuleres paa denne Maade, vil det ikke være nødvendigt at formulere de nærmere Detailbestemmelser om, naar en Sag kan appelleres eller ikke. Det stemmer med hele Lovens Aand: ikke at gøre Reglerne for detaillerede, at man overlader Appeltilladelsen til et Skøn af Overøvrigheden med de to Hovedgrundsætninger som Rettesnor, der ere udtalte i § 7. Grunden til denne Bestemmelse er, at der findes Eksempler paa, at der om Handelen med det samme Dyr er blevet afsagt forskellige Kendelser af forskellige Voldgiftsretter. Det bør saa vidt muligt undgaaes, og naar man faar en Appeldomstol, bliver der Adgang til at faa saadanne forskellige Domme i alt Fald i høj Grad begrænsede. Dernæst maa der ogsaa gives saadan Adgang i de Tilfælde, hvor der er begaaet en formel Fejl, hvad der naturligvis ikke altid kan undgaaes, og ogsaa i de Tilfælde, hvor man mener, der er overvejende Sandsynlighed for, at Kendelsen vil blive forandret, naar den bliver prøvet af en Overinstans.

Ministeriet har ogsaa haft under Overvejelse at foretage andre Ændringer i den gældende Lov. Saaledes har Ministeriet haft under Overvejelse, om § 1 ikke burde forandres derhen, at Löven kun gjaldt, hvor Parterne havde udtrykkeligt vedtaget, den skulde gælde. Men naar Ministeriet, om end ikke uden nogen Betænkelighed, har undladt at stille et saadant Forslag, er Grunden den, at en saadan Ændring